

SPELING

Levenserotiek
is de drager
van het leven

Gospel

morgenrood
hemelvuur
vruchtschoot
zoet en zuur

woeste rivier
springvloed
genotspier
volbloed

alles vlinder'.
in mijn schoot
overal zindert
avondrood

Illustratie: Rolf Lidberg

Amourette

de minnaar vouwde
een vel papier
tot een envelop
en plakte hem
met zichzelf dicht
dan verstuurde hij
de lege envelop
zonder afzender
naar zijn geliefde

de minnares opende
de envelop door
de plakrand
los te weken
tussen haar lippen
dan snoof en smaakte
zij en wist
dit is hij zelf
mijn geliefde

Goud op snee

God bladerde
door het gouden boek
dat ik voor hem
had opengeslagen.

Toen vond hij
het woord
dat hij zocht
'Godin'.

Hartstochtelijk
kuste hij mij,
zijn lippen werden
mijn lippen.

Het broek

er woont een wilde
in het broekland
tussen de sleutelbloemen

als een wilg
buigt hij zich over
aan de waterkant

als een waterdier
komt hij telkens
weer aan wal

als een nachtegaal
aanbidt hij de maan
als zijn geliefde

natuurjong dat met
zijn schepnetje
vlinders vangt

er woont een wilde
in het broekland
tussen de meizoentjes

Dronken minnaar

de man is niet
de maker van de liefde
maar de aanmaker
van het liefdesspel

dat aldoende
wordt overgenomen
en uitgespeeld
door de vrouw

goed dat hij
in de morgen al
oprijst om op te gaan
in haar koestering

in een zoetzoute zee
van zoenen overstroomt
zij hem terwijl hij
in haar uitstroomt

en hij blijft dronken
voor en na en in en uit
minnaar omdat zij
minnares is en beminde

Wildeman

Hoog te paard gezeten
rnoegeraasd legt hij zijn hoofd
te rusten tussen zachte kussens
en droomt hij waakzaam verder

of er in de nabije omgeving
van huis of straat of veld
een glimp is op te vangen
van het eeuwig lustig leven.

Al bij een nauwelijks merkbare
aanraking van de zeemeermin
die het roer overneemt om hem
binnen te doen varen in de haven

heft hij steigerend het hoofd.
Als een vuurtoren in de nacht
is hij die rijst boven de kusten
om dan in de golven te verdwijnen.

De witte verte

Haar witte schittering is het kleed
waarin zij uit haar bruidskamer treedt,
berggodin temidden van hulders en trollen
soms gesluierd, dan weer blootshoofds.

Van zuiver goud zijn haar lichtende liezen,
haar borsten zijn torentjes eeuwige sneeuw.
Zij glijdt als een rivier van zilver zingend
dansend omlaag in oerwouden lover.

Zij stort zich uit in het meer der lusten
waar het water van de hartstocht brandt.
Overal hangen bruidssluiers langs de wegen
en wortelen mensen zich als levensbomen.